

нѣма туй благородното. Не е така. Въ всѣко едно животно има нѣщо неопетнено, има единъ Божественъ, неопетненъ животъ, но туй нѣщо животното не знае. Въ всѣко растение има единъ обикновенъ животъ, който се проявява, но има и единъ необикновенъ животъ, който не се проявява. Слѣдователно, когато единъ ученъ човѣкъ дойде на земята, той почва да изучава необикновенитѣ нѣща въ живота. И въ растенията той вижда единъ необикновенъ животъ.

Сега, азъ ще пристѣпя къмъ прочетения стихъ: „Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи.“ Подъ думата „трѣстъ“ Христосъ подразбира слабитѣ хора въ свѣта, които сж като дѣца, които още не могатъ да мислятъ, които още не сж застанали на своитѣ крака. „Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи“ — то значи, че нѣма да имъ даде изведенъжъ такова знание, или такъвъ животъ, който може да ги развали. Той ще имъ даде това, което съответствува на тѣхното развитие — нѣма да смаже никого; ще имъ даде животъ, какъвто могатъ да носятъ, ще се погрижи за всички.

„И отъ лентъ свѣщило замъждело нѣма да угаси.“ То значи, че колкото и да е слаба мисълта, свѣщилото, т. е. колкото и да е малка интелигентността, която човѣкъ има, нѣма да се угаси. Защото, въ сегашнитѣ религиозни системи има единъ култъ, който отъ хиляди години съществува: тѣ всѣкога сж се опитвали да угасятъ Божественото въ човѣка. Всички религиозни системи си служатъ съ заплашванията на властта. Тѣ сж прѣдставлявали Божествения свѣтъ такъвъ, какъвто не е. Те сж заплашвали свѣта съ ада.